

[Morten Lango.]

kan ikke altid holde til belastninger. Dette er bekymrende, for det burde man selvfølgelig kunne i et folketing.

Dette gælder i ganske særlig grad, når man vil lovgive for dynamiske institutioner som universiteter o. lign., hvor der med en foranledning, som nogle kan synes at ville, kan ske betydelige forstyrrelser i arbejdet, men som altså sker, og hvor vi må sige, at selv om vi vedtog styrelsesloven, så har disse forstyrrelser i arbejdet været væsentlig mere afslappede og overskuelige, end man måske kunne have ventet, hvis man husker tilbage til de sene 1960ere.

Sagen har jo ellers været indviklet nok, for der har været meget store problemer med udfyldning af styrelseslovens forskellige bestemmelser på universiteterne og ikke mindst i det nyoprettede direktorat, og jeg skal da ikke undlade at notere, at mange af de vigtige udfyldningsbestemmelser mangler vi stadig væk, så at universiteterne må administrere i tillid til lov og til bekendtgørelser, som stammer fra før styrelseslovens tid, og derfor unægtelig har betydelige vanskeligheder.

På trods af alt dette synes der overalt at være en fremadskridende udvikling i retning af stabilisering af styrelseslovens bestemmelser og en fremadskridende udfyldning af dem, som jeg synes der havde været al mulig god grund til at afvente med den ro, som folketinget i sin tid lyste over forestillingen.

Det skal naturligvis ikke skjules, at under dette arbejde er der overalt ved de højere læreanstalter bemærket adskillige træk i lovgivningen, som i givet fald kunne trænge til at blive ændret, men jeg er også sikker på, at dette erfaringsgrundlag ikke er tilstrækkeligt endnu til, at man kan nå frem til fornuftige og velafbalancerede forslag.

Der er især to områder, som efter min opfattelse trænger til overvejelse. Det ene er forskningsstyringen, som på mange mærkelige måder egentlig er forsvundet ud af styrelsesloven eller da næsten. Og det andet er en vurdering af, om det tostrengede system, styrelsesloven i øvrigt bygger på, eventuelt skulle være trestrengt for at skaffe plads til forskningen, om det skulle være delt op på en anden måde. Det mener jeg simpelt hen ikke vi har erfaring nok til i dag at

kunne bedømme, det mener man ikke ude på institutionerne, hvor der er talrige, men aldeles ikke overensstemmende ønsker, men det er man åbenbart sikker på at man vil være i stand til at finde ud af i dette høje folketing, og her må jeg indrømme, at jeg skal helt tage troen væk på, at det er noget, vi på enkel vis kan forhandle os til rette om i løbet af en kort periode. Dertil findes der intet afbalanceret grundlag.

Jeg skal med det samme komme med min konklusion, som jeg vil anbefale dette ting at henlægge i forslagene, der er fremsat, med den værdi, de måtte have. Jeg mener, at hvert bidrag må betragtes som et bidrag til debatten i stedet for at tage det forslag, som fru Lone Dybkjær nys fremsatte, op om at nedsætte et lille udvalg, som sammen med repræsentanter for læreanstalterne giver sig til at se på indvundne erfaringer og finder frem til de strukturændringer, som på den baggrund måtte være nødvendige. Dette vil være ganske i stil med den borgfredsftale, vi traf; derudover vil det være fornuftigt, og derudover er det, hvad hver eneste læreanstalt formodentlig vil synes er den rigtigste udgang på sagen, og dette skulle jo dog spille en vis rolle i bedømmelsen af, hvad der er rigtigt og klogt i denne forbindelse. Jeg er næsten helt sikker på, at dette folketing er så lidt interesseret i at skabe ufred på universiteterne, at det nok i den sidste ende bliver udgangen på det. Så kan man da i hvert fald ikke frakende mig en sund optimisme.

Men jeg må indrømme, at når jeg så har set på det, der er forelagt for os, så får jeg min optimisme, som jeg just udtrykte den, yderligere styrket, for der er ikke føde til nogen som helst fornuftig udvikling i det forslag, ministeren har lagt frem. Noget af det kan vel siges at være relativt ligegyldigt, og så er det altså også unødvendigt. Jeg anser specielt forslaget om oprettelse af institutter for at være en af den slags nydelige paragraffer, som ministre kan glæde sig over, hvis vel at mærke ministeren ikke er institutgartner og ved, hvordan sådan noget gror op. Noget af det værste, man kan lave, er sådan at gå ud på pløjemarken og lave et institut, der ikke er velkomment, det skal nok blomstre og blive en stor succes. De rent institutgartnerimæssige synspunkter er altså ikke tilgodeset, sådan gøres det rent